



ע"פ 6819/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 6819/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 18.8.2020 בתפ"ח 54701-11-17
שניתן על ידי כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ (נשיאה), ג' שלו
וא' משניות

תאריך הישיבה:

כ"ו בתשרי התשפ"א (14.10.2020)

בשם המערער:

עו"ד יפעת שוורץ-סיל

בשם המשיבה:

עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

החלטה

מונחת לפני בקשה ל"עיכוב ביצוע" גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 18.8.2020 בתפ"ח 54701-11-17 (כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ (נשיאה), ג' שלוא' משניות).

1. בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש בביצוע עבירות מין. על פי עובדות כתב האישום, המבקש פגש



במתלוננת בבית מלון באילת, שם היא נפשה עם אחותה אשר לה היכרות מוקדמת עם המבקש. במהלך ביקורו בבית המלון, המבקש כפה עצמו על נפגעת העבירה בשתי פעמים שונות – תחילה, בהיותם במעלית, אז נגע באיבר-מינה לצורך סיפוק מיני; ולאחר מכן, בהיותם בחדרה של נפגעת העבירה, אז בעל אותה בהיעדר הסכמתה. על-פי הכרעת הדין, במהלך האירוע השני הביעה נפגעת העבירה את חוסר רצונה במעשים מספר פעמים; אך בשלב מסוים, משראתה כי היא איננה מצליחה להתנגד למבקש, נכנעה לרצונו.

בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש בביצוע מעשה מגונה ובאינוס. נגזרו עליו 8 שנות מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר מותנה ותשלום פיצוי בסך 70,000 ₪. בית המשפט נעתר לבקשתו לעיכוב הביצוע ב-45 יום, תוך קביעת תנאים מגבילים, ביניהם כי המבקש לא יצור שום קשר עם נפגעת העבירה באופן ישיר או עקיף. ואולם, נקבע לכאורה כי כשעה וחצי לאחר תום הדיון, אשתו של המבקש יצרה קשר עם נפגעת העבירה באמצעות הפייסבוק והוואטסאפ, שם שלחה לה הודעה מטרידה ומאיימת. עקב כך, והקשר של המבקש למעשה כפי שעולה מן החומר, קיבל בית המשפט המחוזי את בקשת המדינה לבטל את עיכוב הביצוע. ערר על החלטה זו הוגש לבית משפט זה, ונדחה בהחלטת מיום 20.8.2020 (ע"פ 5489/20). על כן, התייצב המבקש לריצוי עונש המאסר בתאריך שקבע בית המשפט המחוזי – 23.8.2020.

2. כעת, הגיש המבקש ערעור על הכרעת הדין; לצד בקשה לעיכוב ביצוע גזר-הדין, אשר מבחינה מהותית מהווה בקשה להפסקת ביצוע, שהרי המבקש החל לרצות עונש מאסרו. הסניגורית טענה כי מרשה למד את לקחו, ומבקש הזדמנות נוספת. שני הצדדים טענו לסיכויי הערעור.

על-פי הלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769 (2000)), שניים המבחנים הקובעים לעניין עיכוב ביצוע. הראשון הוא האינטרס הציבורי שעלול להיפגע מכך שנאשם שהורשע מסתובב חופשי; והשני הוא סיכויי ההצלחה של הערעור. מדובר באיזון עדין. לענייננו יש משמעות לכך שהמבקש נידון ל-8 שנות מאסר. זוהי תקופה ארוכה ומשמעותית. מנגד, הסניגורית טענה כי סיכויי הערעור גבוהים מאוד. ברם, אף אם יש מרכיבים בסיפור המעשה ביחס להתנהגות נפגעת העבירה שאינם קיימים בכל תיק בו הורשע נאשם באונס, יש לזכור כי המיקוד בעבירת האונס הוא בהתנהגות הנאשם והאם הוא כיבד את הרצון והאוטונומיה של נפגעת העבירה. בית המשפט המחוזי ביסס את ההרשעה על-סמך התרשמותו מנפגעת העבירה והמבקש. על-פי האמור בהכרעת הדין, בשלבים מסוימים טרם המעשה, נפגעת העבירה הביעה בצורה ברורה שאינה חפצה או מסכימה לקיום יחסי מין עם המבקש.

אכן, הדברים נקבעו מבלי לקבוע מסמרות בדבר תוצאות הערעור. בשלב זה, על בית המשפט להסתמך על התרשמות כללית, מבלי שההליך מעלה מעין קדם ערעור. רוצה לומר, עיון בהכרעת הדין מגלה כי שופטי המותב של ההליך קמא יישמו את הדין על-פי העובדות שהוכחו. בשלב זה, סיכויי הערעור אין בכוחם לגבור על הפגיעה שיגרום שחרור המבקש לאינטרס הציבורי. על כן, המסקנה היא כי אין מקום להפסיק את ריצוי העונש ולשחרר את המבקש עד להכרעה בערעור.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ו בתשרי התשפ"א (14.10.2020).

עמוד 2



ש ו פ ט
